

1. Nothing matters

Noor

'Is this the real life?

Is this just fantasy ...'

Luidkeels zing ik mee met het liedje uit de speaker, terwijl mijn vingers het ritme op het stuur trommelen. Yes, ik heb er zin in vandaag! Geen saaie lessen, geen toetsen, geen huiswerk, maar de hele dag vrij en met de vriendengroep eropuit. Mazzel dat de leraren vandaag moeten vergaderen, nu is het overal vast minder druk.

We zijn met acht jongens en meiden op stap, verdeeld over twee auto's. De helft is al bevriend met elkaar vanaf de basisschool, de andere helft is er in de eerste jaren van het vwo bij gekomen.

Even opletten bij de afslag! Moet ik deze pakken of de volgende? De elektronische vrouwenstem van de navigatie probeert boven de harde beat uit te komen. Enkele woorden bereiken me, maar de rest gaat verloren in het gedreun van de muziek. Het helpt ook al niet dat Niek op de stoel naast me meebèlert terwijl hij enthousiast op de maat meebeweegt. Fronsend kijk ik naar het scherm tegen het dashboard. Ja, deze afrit is het. Even verderop moet ik invoegen op de A-zoveel. Meteen zet ik de richtingaanwijzer uit en volg de rijstrook keurig langs de stippellijn.

‘Netjes gedaan, nu kalm gas terugnemen ...’ Haha, ik hoor het mijn rijinstructeur zó weer zeggen! Maar hoe aardig en geduldig hij in zijn rijlessen ook was, ik heb lekker niets meer met hem te maken. Twee maanden geleden heb ik mijn rijbewijs gehaald. Tot mijn grote verbazing kreeg ik zelfs een voldoende voor bijzondere verrichtingen, terwijl ik nog wel dacht dat ik het compleet verprutst had met dat vervelende achteruitparkeren.

Sindsdien heb ik al aardig wat ritjes gemaakt. Zo fijn dat mam haar auto makkelijk uitleent. Ook nu weer stond ze hem meteen af toen ze hoorde dat we met de vrienden-groep een dag weg wilden.

‘Je boft, Noor’, had ze gezegd. ‘Ik werk die dag op locatie en heb hem zelf niet nodig. Gebruik jij hem maar, da’s goed voor je rijervaring. Denk niet dat je er bent nu je dat roze kaartje hebt. Je leert pas echt rijden door flink wat kilometers te maken.’

Ik haalde mijn schouders op. Ja hoor, het zal wel. Fijn dat mam niet moeilijk doet over haar auto, maar heeft ze wel enig idee waar we vandaag heen gaan? Vast niet. Ze vroeg niets, maar was alweer verdiept in haar telefoon.

Nou ja, maakt niet uit. Ik laat mijn dag er in elk geval niet door vergallen.

‘Nothing really matters,

Anyone can see.

Nothing really matters to me.’

Zo is het toch?

Hoofd erbij houden, hier moet ik invoegen. Even hindert

het keiharde geluid uit de speakers me als ik het vaste rijtje in gedachten opdreun. Binnenspiegel, buitenspiegel, over mijn schouder kijken. Zorgvuldig check ik het verkeer op de weg naast me. Mooi zo, daar voor die vrachtauto is een flinke opening waar ik prima tussen pas. Wanneer ik op de juiste baan rijdt, blaas ik mijn adem uit, die ik ongewild toch een paar tellen heb ingehouden. Met een ruk trek ik de zonneklep naar beneden. Het is pas halftien, maar de zon schittert op het wegdek en de thermometer op het dashboard geeft nu al negentien graden aan.

‘Gaaf liedje!’ loeit Niek boven de muziek uit.

‘Yes!’ roept Tess vanaf de achterbank.

Vindt Julia dit nummer ook mooi? Via de binnenspiegel kijk ik naar mijn vriendin die recht achter me zit. Alsof ze mijn gedachten kan horen, heft ze haar hoofd en ontmoet haar blik de mijne. Een moment kijken we elkaar aan tot ze een vies gezicht trekt en haar hoofd schudt.

Ik grinnik in mezelf. Het verwondert me niets dat Julia deze muziek bagger vindt. Zij houdt van een heel ander genre. Wij zijn elkaars beste vriendinnen, maar we hebben een totaal andere smaak en wat karakter betreft verschillen we ook als dag en nacht. Zo druk en spontaan als ik kan zijn, zo rustig is Julia. Vooral vroeger. Wat was ze als kleuter een verlegen muisje!

Samen met Sander en Niek zaten Julia en ik jarenlang op christelijke basisschool De Wegwijzer. Mijn ouders hadden niet voor die school gekozen omdat ze zelf zo christelijk zijn – alleen met Kerst bezoeken ze een kerkdienst – maar

puur omdat de school lekker dichtbij was. Mijn moeder liet mij op het zebrapad tegenover ons huis oversteken en vervolgens kon ik de rest van de weg zelfstandig naar school lopen. Zelfs op mijn vierde lukte dat al. Lekker makkelijk voor mijn ma. Bij Julia's moeder was het een ander verhaal. Die had al tien minuten gefietst met Julia in het zitje achterop, voordat ze bij het schoolplein arriveerde.

Ik weet nog als de dag van gisteren dat Julia voor het eerst op school kwam. Zelf zat ik toen al een maand of drie in de instroomgroep. Ze was vrij klein, had twee lange bruine vlechtjes en zat in elkaar gedoken in de kring, terwijl ze met twee handen in haar ogen wreef. Huilde dat nieuwe meisje? Maar waarom? Daar snapte ik niets van. Vond ze het soms eng in de klas? Maar school was toch geweldig en de juf was superlief, waarom zou je dan bang of verdrietig zijn? Meteen pakte ik mijn stoel, schoof hem zo goed en zo kwaad als het ging naast het meisje en sloeg mijn arm om haar heen. Zachtjes probeerde ik haar te troosten. 'Je hoeft niet te huilen, hoor. We gaan straks kleuren en knippen en plakken. En buiten spelen. Er is een hele leuke wip op het speelplein. Zullen wij daar straks samen op?'

Zo begon onze vriendschap toen we pas vier jaar waren. We werden elkaars besties en dat zijn we nog steeds.

Opnieuw probeer ik via de spiegel een glimlach naar mijn vriendin te versturen, maar Julia mist hem dit keer. Straks moeten we maar wat anders afspelen in de auto, liedjes die wat meer naar Julia's smaak zijn.

'Anyway the wind blows,